

Sygn. akt XII Ga 216/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lipca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Gdańsku XII Wydział Gospodarczy Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: S.S.O. Grażyna Tarkowska

Sędziowie: S.O. Jolanta Safader - Skwarlińska

S.R. (del.) Magdalena Kiedrowicz – Kopeć (spr.)

Protokolant: sekretarz sądowy Beata Golan

po rozpoznaniu w dniu 3 lipca 2013 roku w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa **A. B.**

przeciwko **Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej w W.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 4 stycznia 2013 roku, sygn. akt VI GC 1559/12

I. oddala apelację.

II. zasądza od pozwanego **Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W.** na rzecz powódki **A. B.** kwotę 1.200,00 zł. (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie apelacyjne.

Sygn. akt XII Ga 216/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 4 stycznia 2013 roku Sąd Rejonowy w Gdyni w punkcie pierwszym zasądził od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki A. B. kwotę 13.407,09 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 2 czerwca 2011 roku do dnia zapłaty, w punkcie drugim oddalił powództwo w pozostałym zakresie, a w punkcie trzecim zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1.241 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło na tle następującego stanu faktycznego:

Strony łączyła umowa generalna w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej radców prawnych. Wyrokiem zaocznym z dnia 10 kwietnia 2007 roku wydanym w sprawie VI GC 375/07 Sąd Rejonowy w Gdyni zasądził od A. B. na rzecz W. B. (1) kwotę 49.410 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 sierpnia 2005 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 3.400 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych. W dniu 23 kwietnia 2007 roku W. B. (1) na mocy umowy przelewu wierzytelności przelał na A. S. wierzytelność przysługującą mu wobec A. B. na podstawie wyroku zaocznego

Sądu Rejonowego w Gdyni wydanego w sprawie VI GC 375/07. Na wierzytelność tę składała się należność główna, odsetki oraz koszty postępowania, których łączna kwota na ten dzień wynosiła 62.653,42 zł. Wyrokiem z dnia 3 lipca 2009 roku Sąd Rejonowy w Gdyni w sprawie VI GC 375/07 uchylił wyrok zaoczny z dnia 10 kwietnia 2007 r. i oddalił powództwo w całości. Następnie Sąd Okręgowy w Gdańsku wyrokiem z dnia 18 grudnia 2009 roku w sprawie XII Ga 475/09 zmienił powyższy wyrok w ten sposób, że utrzymał w całości w mocy wyrok zaoczny Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 10 kwietnia 2007 roku.

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 14 kwietnia 2010 r. w sprawie VI GCo 357/10 nadano klauzulę wykonalności w zakresie pkt I i II wyrokowi zaocznemu wydanemu przez Sąd Rejonowy w Gdyni w dniu 10 kwietnia 2007 r. w sprawie VI GC 375/07 oraz w zakresie pkt II wyrokowi Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 18 grudnia 2009 r. wydanemu w sprawie XII Ga 475/09 z zaznaczeniem przejścia uprawnień na rzecz A. S..

Pozwany wiedział o przelewie wierzytelności, albowiem w dniu 3 kwietnia 2008 roku zgłosił interwencję uboczną po stronie A. B. w sprawie VI GC 375/07.

W dniu 23 grudnia 2009 roku do pozwanego wpłynęły od Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gdyni J. R. w sprawach o sygn. KM (...)i KM (...)dwa zajęcia wierzytelności W. B. (1)w stosunku do powódki. Pierwsza ze spraw egzekucyjnych toczyła się z wniosku Towarzystwa (...) S.A.w W.przeciwko W. B. (1)zgodnie z tytułem wykonawczym – wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 3 grudnia 2008 roku, sygn. VI GC 1305/07. Druga sprawa toczyła się z wniosku wierzyciela C. K.przeciwko W. B. (1)zgodnie z tytułami wykonawczymi: wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 18 stycznia 2008 r., sygn. XII Ga 449/07 oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 14 maja 2007 r., sygn. akt VI GC 1038/06.

Powódka pismem z dnia 23 grudnia 2009 roku poinformowała pozwanego, że cofa zgodę na wypłatę W. B. (1)odszkodowania z tytułu ubezpieczenia od OC radców prawnych z uwagi na przelew wierzytelności z dnia 23 kwietnia 2007 roku do czasu ustalenia osoby uprawnionej do odbioru odszkodowania. Pismem z dnia 28 grudnia 2009 roku przesłanym faksem pozwany poinformował Komornika Sądowego przy SR w Gdyni J. R., że ze względu na złożoność sprawy i okres świąteczny odpowiedź dotycząca zajęcia zostanie przekazana niezwłocznie po wyjaśnieniu wszystkich okoliczności powyższej sprawy. Jednakże już w dniu 6 stycznia 2010 roku pozwany dokonał na konto komornika wpłaty kwoty 7.749,97 zł tytułem zajęcia w sprawie (...)i kwotę 3.369,47 zł tytułem zajęcia w sprawie KM (...). Komornik przekazał pieniądze wierzycielom i postanowieniem z dnia 11 stycznia 2010 roku zakończył postępowania egzekucyjne. Natomiast w dniu 13 stycznia 2010 roku do Komornika wpłynęło pismo pozwanego, w którym poinformował, że prawo do zajętej i wydanej części wierzytelności zgłasza A. S.. Pismem z dnia 5 stycznia 2010 roku pozwany wskazał powódce, iż na rachunek A. S.w dniu 28 grudnia 2009 r. przekazana została kwota 49.410 zł, a wobec doręczenia pozwanemu dwóch zajęć wierzytelności na kwotę 11.119,44 zł pochodzących od Komornika Sądowego, fakt dokonania cesji zajętej wierzytelności nie może stanowić podstawy do odmowy przekazania zajętej części wierzytelności zgodnie z wezwaniem organu egzekucyjnego.

Pozwany powiadomił także pełnomocnika A. S. w piśmie z dnia 05 stycznia 2010 r., iż jest uprawniony do wytoczenia powództwa o zwolnienie spod egzekucji zajętej wierzytelności. Pozwany w dniu 6 stycznia 2010 roku na rachunek A. S. wpłacił kwotę 14.749,74 zł tytułem odsetek i kwotę 3.400 zł tytułem kosztów sądowych.

W dniu 13 grudnia 2010 roku powódka otrzymała zawiadomienie o wszczęciu egzekucji w sprawie KM (...). Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym Gdańsk - Północ w Gdańsku dokonał zajęcia wynagrodzenia za pracę, rachunków bankowych, wierzytelności zasiłku chorobowego. Wszczęcie egzekucji nastąpiło na wniosek A. S., a kwota zajęcia odpowiadała kwocie niezapłaconych przez pozwanego odsetek. Pismem z dnia 20 grudnia 2010 roku powódka wezwała pozwanego do podjęcia czynności zabezpieczających jej interesy, w tym złożenie spornej sumy do depozytu sądowego, wskazując, że na wniosek wierzyciela – A. S.prowadzona jest przeciwko niej egzekucja. Następnie powódka wniosła przeciwko A. S.powództwo przeciwegzekucyjne żądając pozbawienia w całości wykonalności wyroku zaocznego SR w Gdyni z dnia 10.04.2007 r. w sprawie VI GC 375/07 , wyroku SR w Gdyni z dnia 03.07.2009 r. , wyroku SO w Gdańsku z dnia 18.12.2009 r. i postanowienia SR w Gdyni z dnia 14.09.2010 r. Sąd Rejonowy Gdańsk-

Północ w Gdańsku w sprawie IC 1882/10 oddalił powództwo i zasądził od niej na rzecz pozwanego kwotę 2.400 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Postanowieniem wydanym w sprawie KM (...)Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym Gdańsk-Północ w Gdańsku zakończył postępowanie egzekucyjne przeciwko powódce z wniosku A. S.i ustalił koszty niezbędne do celowego prowadzenia egzekucji w wysokości 1.700,52 zł, a koszty zastępstwa w postępowaniu egzekucyjnym w wysokości 600 zł.

W piśmie z dnia 23 maja 2011 roku powódka wskazała pozwanemu, że z uzasadnienia Sądu Rejonowego Gdańsk - Północ w Gdańsku wydanego w sprawie I C 1882/10 wynika, iż ubezpieczyciel nieprawidłowo spełnił świadczenie przekazując 11.119,44 złotych do rąk organu egzekucyjnego. Powódka zażądała od pozwanego zadośćuczynienia pieniężnego oraz wypłaty odszkodowania. Pozwany w odpowiedzi wskazał, że nie zgadza się z uzasadnieniem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku, nie uznając roszczeń zgłaszanych przez powódkę.

Powódka wpłaciła w dniu 19 stycznia 2011 roku do depozytu sądowego kwotę 10.967,91 zł, która została następnie przekazana A. S.po uprawomocnieniu się wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku, sygn. I C 1882/10. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym Gdańsk - Północ w Gdańsku dokonał w sprawie KM (...)zajęcia z rachunku bankowego powódki kwoty 2.439,18 zł, która następnie została przekazana A. S..

Sąd Rejonowy ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o dowody z dokumentów, w tym znajdujących się w aktach sprawy Sądu Rejonowego w Gdyni VI GC 375/07, aktach komorniczych (KM (...)KM (...)) którym dał wiarę, ponieważ nie znalazł podstaw do podważenia ich wartości i mocy dowodowej a żadna ze stron nie kwestionowała również autentyczności załączonych dokumentów prywatnych.

W ocenie Sądu Rejonowego roszczenie powódki zasługiwało na uwzględnienie w części.

Sąd Rejonowy rozważając charakter komorniczego zajęcia wierzytelności zaznaczył, że zgodnie z utrwalonym poglądem Sądu Najwyższego przy egzekucji z wierzytelności uregulowanej w art. 895 - 912 k.p.c. zajęcie wierzytelności obejmuje tylko wierzytelność istniejącą i przysługującą dłużnikowi na podstawie określonego stosunku prawnego (wyrok SN z dnia 19 sierpnia 1971 r., I CR 308/71, OSNCP z 1972 r., nr 5, poz. 85). Sąd Rejonowy wyjaśnił też, że wezwanie adresowane do dłużnika konkretnej wierzytelności prowadzi w świetle art. 896 k.p.c. do zajęcia tej wierzytelności jedynie wtedy, gdy indywidualizuje ją w sposób, który nie wywołuje wątpliwości, że o tę wierzytelność chodzi. Sąd Rejonowy w oparciu o przepis art. art. 896 § 2 pkt 1 i 2 k.p.c. wywodził, że nie wszystkie elementy konkretyzujące zajmowaną wierzytelność muszą być Komornikowi znane już w chwili kierowania wezwania do poddłużnika. Sąd Rejonowy dodał przy tym, że zgodnie z art. 896 § 2 k.p.c. nałożono na dłużnika wierzytelności obowiązek poinformowania Komornika: czy i w jakiej wysokości przysługuje dłużnikowi zajęta wierzytelność, czy też odmawia zapłaty i z jakiej przyczyny oraz czy inne osoby roszczą sobie prawa do wierzytelności, czy i w jakim sądzie lub przed jakim organem toczy się lub toczyła się sprawa o zajętą wierzytelność oraz czy i o jakie roszczenia została skierowana do zajętej wierzytelności egzekucja przez innych wierzycieli. W ocenie Sądu Rejonowego pozwany w niniejszej sprawie nie dochował należytej staranności co do poinformowania Komornika, iż zajęta przez niego wierzytelność nie przysługuje już W. B. (1). Jak wynika bowiem z ustalonego stanu faktycznego w dniu 23 kwietnia 2007 roku doszło do cesji wierzytelności przysługującej W. B. (1) od powódki na rzecz A. S. i niespornym jest przy tym, że w chwili otrzymania zajęcia od Komornika pozwany wiedział o cesji, a co więcej w postępowaniu o sygn. akt VI GC 375/07 występował w charakterze interwenienta ubocznego. Zdaniem Sądu Rejonowego pozwany miał zatem świadomość, że w odniesieniu do kwoty 11.119,44 złotych wierzycielem powódki nie jest W. B. (1). Według Sądu Rejonowego zajęcie wierzytelności przysługującej w chwili zajęcia cesjonariuszowi było niedopuszczalne, gdyż prawo to w chwili zajęcia nie przysługiwało już cedentowi, z którego majątku wierzyciel chciałby się zaspokoić, a pozwany w takiej sytuacji powinien był poinformować komornika, iż zajęta wierzytelność nie przysługuje już W. B. (1) i wstrzymać się z wypłatą. Wobec tego, że pozwany nie poinformował we właściwym czasie Komornika Sądowego o tym, że zajęta wierzytelność nie przysługuje W. B. (1) i wyłącznie na skutek jego zachowania doszło do wypłaty odszkodowania nieuprawnionej osobie Sąd I instancji uznał, że pozwany naruszył obowiązki wynikające z zawartej z powódką umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Sąd Rejonowy dodał przy tym, że na skutek zawnionego działania pozwanego doszło do powstania szkody w majątku powódki. Gdyby bowiem pozwany nie wpłacił niezasadnie na

konto komornika kwoty 11.119,44 zł, tylko na rzecz A. S. nie doszłoby do wszczęcia przez niego egzekucji komorniczej w stosunku do powódki o ww. kwotę. Zdaniem Sądu I instancji bezsprzecznie także istnieje związek przyczynowy pomiędzy dokonaniem przez pozwanego wpłaty w dniu 6 stycznia 2010 roku na rzecz Komornika Sądowego kwoty 11.119,44 zł, a powstaniem szkody w postaci konieczności dokonania przez powódkę ww. wpłaty na rzecz A. S. oraz poniesienia kosztów postępowania egzekucyjnego.

W ocenie Sądu Rejonowego powódka wykazała poniesienie szkody w wysokości 13.407,09 zł. Na szkodę tę składa się kwota 10.967,91 zł oraz 2.439,18 zł, które zostały przekazane wierzycielowi A. S..

Zdaniem Sądu Rejonowego Sądu powódce nie należy się natomiast kwota 2.973 złotych tytułem kosztów poniesionych w toku postępowania przeciwegzekucyjnego przed Sądem Rejonowym Gdańsk- Północ w Gdańsku w sprawie I C 1882/10. Brak jest bowiem jakichkolwiek przesłanek do stwierdzenia, iż zachodzi związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem pozwanego a tymi kosztami. Powódka bowiem na własne ryzyko i odpowiedzialność skierowała pozew przeciwko A. S.i tylko ona ponosi konsekwencje z tym związane. Według Sądu Rejonowego brak jest także podstaw do zwrotu kwoty 4.920 zł tytułem obsługi prawnej świadczonej przez pełnomocnika powódki. Powódce bez wątpienia nie należy się zwrot kosztów zastępstwa procesowego w sprawie przed Sądem Rejonowym Gdańsk- Północ w Gdańsku odnośnie natomiast zwrotu pozostałych kosztów związanych z wynagrodzeniem pełnomocnika, to powódka nie wykazała jakie czynności pełnomocnik podjął w postępowaniu przed ubezpieczycielem i w sprawie KM (...), jak również wysokości poniesionych kosztów. Powódka nie przedstawiła bowiem umowy zawartej z pełnomocnikiem, z której wynikałaby wysokość umówionego wynagrodzenia, lecz wyłącznie potwierdzenie zapłaty na rzecz pełnomocnika kwoty 4.920 zł na podstawie którego zdaniem Sądu Rejonowego nie ma możliwości ustalenia czy pełnomocnik powódki faktycznie reprezentował powódkę w tych czynnościach i jaki był koszt tego zastępstwa. Konkludując Sąd Rejonowy wskazał, że na podstawie art. 471 k.c., 481 § 1 k.c. i art. 359 § 2 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 13.407 ,09 zł wraz z odsetkami od dnia 02 czerwca 2011 roku do dnia zapłaty, zaś żądanie pozwu dalej idące oddalił na podstawie art. 471 k.c. a contrario.

O kosztach procesu Sąd Rejonowy rozstrzygnął na podstawie art. 100 k.p.c. oraz § 2 ust.1, § 3 ust. 1, § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163 poz. 1349 ze zm.) uznają, że powódka wygrała proces w 62%, zaś pozwany wygrał proces w 38%.

Od powyższego wyroku apelację wywiódł pozwany zaskarżając go w części co do punktu pierwszego i trzeciego zarzucając mu:

- sprzeczność istotnych ustaleń faktycznych Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego w drodze przyjęcia, że pozwany nie dochował należytej staranności w zakresie poinformowania Komornika przy Sądzie Rejonowym Gdyni, iż zajęta u pozwanego przez tego Komornika wierzytelność nie przysługuje cedentowi W. B. (2),

- naruszenie art. 896 § 1 pkt 2 k.p.c. poprzez błędną wykładnię, skutkującą uznaniem, że na podstawie otrzymanych zajęć wierzytelności pozwany nie miał obowiązku wydania zajętej wierzytelności Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym Gdyni.

- naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. uchybiające zasadzie swobodnej oceny dowodów poprzez wybiórcze podejście do zgromadzonego materiału dowodowego, w następstwie czego Sąd I instancji błędnie przyjął, że:

a) Komornik przy Sądzie Rejonowym Gdyni nie miał żadnych innych informacji od pozwanego, które powstrzymałyby tego Komornika przed wydaniem otrzymanych pieniędzy egzekwującemu wierzycielowi, zamiast cesjonariuszowi A. S.,

b) do wypłaty odszkodowania osobie nieuprawnionej doszło wyłącznie na skutek zachowania pozwanego,

- naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. uchybiające zasadzie swobodnej oceny dowodów poprzez zaniechanie wszechstronnego rozważenia całości materiału dowodowego, w następstwie czego Sąd błędnie nie dopatrył się istnienia związku przyczynowego pomiędzy zachowaniem Komornika przy Sądzie Rejonowym Gdyni, a szkodą po stronie powódki,
- sprzeczność istotnych ustaleń faktycznych Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, przypisującą pozwanemu odpowiedzialność za skutki procesowej niedopuszczalności zajęcia wierzytelności uprzednio scedowanej,
- naruszenie art. 354 k.c. i art. 356 k.c. poprzez ich niezastosowanie do oceny zachowania cesjjobiorcy A. S.,
- naruszenie art. 471 k.c. poprzez jego zastosowanie polegające na uznaniu, że pozwany nie wykonał (nienależycie wykonał) zobowiązania z umowy z powódką na skutek wydania pieniędzy komornikowi zamiast cesjonariuszowi A. S., czyli z przyczyn za które pozwany ponosi odpowiedzialność podczas gdy w niniejszej sprawie okolicznością zwalniającą z odpowiedzialności pozwanego jest fakt, że zajęcie scedowanej wierzytelności nie zwalnia poddłużnika z wydania wierzytelności komornikowi,

Mając na względzie powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy przez oddalenie powództwa oraz obciążenie powoda kosztami postępowania strony pozwanej, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpatrzenia z uwzględnieniem kosztów postępowania apelacyjnego.

W uzasadnieniu apelacji skarżący argumentował, że Sąd I instancji błędnie przyjął, iż pozwany nie dochował należytej staranności w zakresie poinformowania Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gdyni, że zajęta u pozwanego wierzytelność nie przysługuje W. B. (2). Według skarżącego Sąd I instancji pominął bowiem, że pismem z dnia 28 grudnia 2009 roku czyli w siedmiodniowym terminie wynikającym z przepisów k.p.c. poinformował o złożoności sprawy, a pismem z dnia 5 stycznia 2010 roku złożył oświadczenie dotyczące zajętej wierzytelności, w którym udzielił wyczerpujących wyjaśnień w tym wskazał na prawa do wierzytelności cesjonariusza A. S.. Ponadto zdaniem skarżącego Sąd I instancji pominął okoliczność, że organ egzekucyjny działający racjonalnie i w granicach prawa powinien wstrzymać się z czynnościami do czasu otrzymania oświadczenia pozwanego, które jest wymagane przepisami prawa i którego zażądał komornik od pozwanego.

W ocenie skarżącego Sąd I instancji mylnie przyjął, że pozwany nie miał obowiązku wydania pieniędzy do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gdyni na podstawie otrzymanych zajęć wierzytelności. Z art. 896 § 1 pkt 2 k.p.c. wynika bowiem jednoznacznie dla poddłużnika zobowiązanie do zachowania się zgodnie z wezwaniem Komornika, które może polegać na wydaniu zajętej wierzytelności Komornikowi lub na złożeniu należności do depozytu sądowego. Skarżący zaznaczył, przy tym, że Sąd Rejonowy pominął fakt, iż w postępowaniu egzekucyjnym wskazanie sposobu zadysponowania wierzytelnością należy wyłącznie do kompetencji organu egzekucyjnego jak również, że Sąd I instancji zignorował fakt, iż w zajęciach wierzytelności KM (...) oraz KM (...) pozwany został zobowiązany przez Komornika do wydania należności na rachunek bankowy Komornika a tym samym pozwany nie miał możliwości innego zachowania, gdyż pozwany nie otrzymał od Komornika Sądowego innego polecenia zarówno w chwili doręczenia zajęcia jak i później.

Skarżący nie zgodził się również z dokonaną przez Sąd I instancji wybiórczą oceną dowodów. Zdaniem skarżącego Sąd I instancji pominął istotną okoliczność wskazaną w piśmie z dnia 28 grudnia 2009 roku, iż pracownik pozwanego uprzednio rozmawiał z komornikiem, informując go ustnie o stanie sprawy.

Pominięcie przez Sąd Rejonowy wagi pisma z dnia 28 grudnia 2009 roku skutkujące uznaniem przez Sąd, że wydanie komornikowi wierzytelności przez pozwanego mogło stanowić dla komornika zezwolenie na wypłatę wierzycielowi egzekwującemu, uchybia wszelkim zasadom, w tym zasadzie legalizmu, jakimi winni kierować się funkcjonariusze publiczni. Działalność organu egzekucyjnego nie może bowiem opierać się na domysłach lub przypuszczeniach. Obowiązkiem Komornika było wstrzymanie się z czynnościami do momentu zapoznania się z oświadczeniem

poddłużnika, gdyż komornik powinien prowadzić postępowanie na podstawie dokumentów urzędowych i prywatnych, a nie na podstawie niesprawdzonych okoliczności. Tym samym w ocenie skarżącego wadą obarczone jest twierdzenie Sądu, że do wypłaty odszkodowania osobie nieuprawnionej doszło wyłącznie na skutek zachowania pozwanego.

W ocenie skarżącego brak wszechstronnego rozważenia całości materiału dowodowego skutkuje błędem Sądu I instancji polegającym na nie dopatrzeniu się związku przyczynowego pomiędzy zachowaniem Komornika przy Sądzie Rejonowym Gdyni, a powstaniem szkody po stronie powódki.

W ocenie skarżącego Sąd Rejonowy bezzasadnie obciążył pozwanego skutkami zaniechań Komornika sądowego, który zgodnie z art. 759 k.p.c. prowadzi czynności egzekucyjne, za które na podstawie art. 23 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku o komornikach sądowych i egzekucji ponosi odpowiedzialność w przypadku dokonania czynności naruszającej prawo.

W ocenie skarżącego Sąd I instancji dopuścił się naruszenia art. 354 k.c. i art. 356 k.c. poprzez ich niezastosowanie do oceny skutków zaniechania przez cesjobjorcę A. S. wniesienia powództwa ekscydencyjnego. Zdaniem skarżącego Sąd I instancji nie wziął pod uwagę, że cesjonariusz miał pełną wiedzę o gwarancyjnej odpowiedzialności pozwanego za powódkę, z której skorzystał, otrzymując od pozwanego zdecydowanie większą część odszkodowania. Skarżący podkreślił, że Sąd Rejonowy nie rozważył iż cesjonariusz A. S. zachował się nielojalnie wobec powódki i jego działanie było nacechowane złą wolą.

W ocenie skarżącego Sąd I instancji dopuścił się rażącego naruszenia art. 471 k.c. poprzez jego zastosowanie, które polegało na przyjęciu, że pozwany nie wykonał (nienależycie wykonał) zobowiązanie z umowy OC radców prawnych i nie wydał pieniędzy cesjonariuszowi A. S. z przyczyn, za które pozwany ponosi odpowiedzialność. Okolicznością zwalniającą z odpowiedzialności pozwanego jest bowiem fakt obowiązku realizacji doręczonych zajęć wierzytelności. Pozwany działał bowiem w zaufaniu do prawa i bezwzględnie obowiązujących przepisów kodeksu postępowania cywilnego.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swego stanowiska powódka wskazała, że apelacja pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż podniesione przez pozwanego argumenty nie znajdują potwierdzenia w obowiązujących przepisach prawa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego jest niezasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy aprobuje dokonane przez Sąd I instancji ustalenia uznając je za własne, a także zgadza się z przeprowadzoną przez ten Sąd oceną dowodów.

W pierwszej kolejności odnosząc się do zarzutów naruszenia przepisów postępowania jako chybiony należało ocenić zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. polegający według skarżącego na wybiórczej jak również nie wszechstronnej ocenie materiału dowodowego. Zaznaczyć bowiem należy, że skuteczne postawienie tego zarzutu wymaga wykazania, iż sąd przeprowadzając ocenę zebranego materiału dowodowego zaprezentował rozumowanie sprzeczne z regułami logiki, wiedzy powszechnej bądź z zasadami doświadczenia życiowego. Tylko te czynniki mogą być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej aniżeli przyjął sąd doniosłości poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie aniżeli ocena sądu (zob. wyrok SN z 10 kwietnia 2000 roku, sygn. akt V CKN 17/2000 OSNC 2000, nr 10, poz. 189, Biul. SN 2000, nr 6, poz.13, Wokanda 2000, nr 7, poz.10, System Informacji Prawnej LEX nr 40424, wyrok z dnia 5 sierpnia 1999 roku, sygn. akt II UKN 76/99, OSNP 2000, nr 19, poz. 732, System Informacji Prawnej LEX nr 42074). Sąd Okręgowy podzielił w niniejszej sprawie stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 27 września 2002 roku w sprawie o sygn. akt IV CKN 1316/00, System Informacji Prawnej LEX nr 80273 zgodnie z którym jeżeli z określonego

materiału dowodowego sąd wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, to taka ocena dowodów nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów, choćby dowiedzione zostało, że z tego samego materiału dałoby się wysnuć równie logiczne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego wnioski odmienne, a tylko w przypadku wykazania, że brak jest powiązania, w świetle kryteriów wyżej wzmiankowanych, przyjętych wniosków z zebraniem materiałem dowodowym, możliwe jest skuteczne podważenie oceny dowodów dokonanej przez Sąd. W ocenie Sądu Okręgowego - Sąd I instancji przeanalizował wszystkie zaoferowane przez strony procesu dowody, czego wyrazem jest uzasadnienie zaskarżonego wyroku i stosując dyrektywy z art. 233 § 1 k.p.c. ocenił ich wiarygodność według własnego przekonania zgodnego z regułami logicznego rozumowania i zasadami doświadczenia życiowego. Zatem przeprowadzona ocena dowodów nie jest wybiórcza, ani wszechstronna, lecz swobodna. Sąd I instancji dokonując oceny zaoferowanych przez strony dowodów i na ich podstawie ustalając stan faktyczny w sprawie miał na uwadze okoliczności bezsporne przyznane przez strony w toku niniejszego procesu, że w dniu 23 kwietnia 2007 roku doszło do cesji wierzytelności przysługującej W. B. (1) od powódki na rzecz A. S. i w chwili otrzymania zajęcia od komornika pozwany wiedział o tej cesji, a co za tym idzie wiedział, że w odniesieniu do kwoty 11.119,44 złotych wierzycielem powódki nie jest W. B. (1). Sąd Rejonowy przyjął też, że pozwany pomimo posiadanej wiedzy nie poinformował Komornika Sądowego, iż zajęta wierzytelność nie przysługuje już W. B. (1) i nie wstrzymał się z wypłatą mając na uwadze, że pozwany pismem z dnia 28 grudnia 2009 roku poinformował Komornika, iż ze względu na złożoność sprawy i okres świąteczny odpowiedź dotycząca zajęcia zostanie przekazana niezwłocznie po wyjaśnieniu wszystkich okoliczności powyższej sprawy, a w dniu 6 stycznia 2010 roku zanim wyjaśnił sprawę z komornikiem dokonał na konto komornika wpłaty kwoty 7.749,97 zł tytułem zajęcia w sprawie (...) i kwotę 3.369,47 zł tytułem zajęcia w sprawie KM (...), dopiero zaś w dniu 13 stycznia 2010 roku do Komornika Sądowego wpłynęło pismo pozwanego, w którym poinformował, że prawo do zajętej i wydanej części wierzytelności zgłasza A. S.. Wobec tak poczynionego i mającego potwierdzenie w zebranych materiale dowodowym stanu faktycznego dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodu z pisma pozwanego z dnia 28 grudnia 2009 roku jest zgodna z regułami logiki i zasadami doświadczenia życiowego. Zawarte w przedmiotowym piśmie oświadczenie pozwanego, że pracownik pozwanego uprzednio rozmawiał z Komornikiem Sądowym informując go ustnie o stanie sprawy w żaden sposób nie potwierdza faktu powiadomienia Komornika Sądowego o tym, iż zajęta wierzytelność nie przysługuje W. B. (1), zaś z zaoferowanego przez strony procesu materiału dowodowego wynika, że pozwany spełnił swój obowiązek dopiero w dniu 13 stycznia 2010 roku na co wskazuje dowód w postaci pisma pozwanego z dnia 13 stycznia 2010 roku do Komornika Sądowego. W niniejszej sprawie zasady z art. 233 § 1 k.p.c. nie zostały zatem naruszone, gdyż ocena zgromadzonego materiału dowodowego i poczynione na jej podstawie ustalenia faktyczne zostały dokonane przez Sąd I instancji w sposób prawidłowy i brak jest podstaw do podzielenia stanowiska apelującego co do ich nieprawidłowości.

W niniejszej sprawie niezasadny okazał się także zarzut sprzeczności istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego. Przedmiotowy zarzut mógłby bowiem odnieść zamierzony dla skarżącego rezultat gdyby Sąd I instancji wyprowadził logicznie błędny wniosek z ustalonych przez siebie okoliczności, albo gdyby przyjął fakty za ustalone bez dostatecznej podstawy bądź uznał fakty za nie udowodnione pomimo istnienia ku temu dostatecznej podstawy w zebranych materiale dowodowym. W ocenie Sądu Okręgowego żaden z powyższych przypadków nie zachodził w niniejszej sprawie. Sąd I instancji dochodząc bowiem do przekonania, że w realiach niniejszej sprawy pozwany nie zachował należytej staranności nie informując we właściwym terminie Komornika Sądowego o tym, że zajęta wierzytelność nie przysługuje już W. B. (1), jak również nie wstrzymał się z jej wypłatą pomimo posiadanej na ten temat wiedzy znajduje bowiem potwierdzenie w zebranych materiale dowodowym, brak jest natomiast w materiale dowodowym uzasadnionych podstaw do powzięcia innych ustaleń jak również przedsięwzięcia innych wniosków. Na podstawie wskazywanego przez skarżącego pisma z dnia 28 grudnia 2009 roku skierowanego do Komornika Sądowego nie sposób bowiem uznać, by pozwany faktycznie zadośćuczynił wymaganej dla jego działań należytej staranności. Niewątpliwie bowiem z treści tego pisma nie wynika, aby pozwany zadośćuczynił w nim swoim obowiązkom informacyjnym. Ogólne odwołanie się w treści tego pisma do rozmowy telefonicznej przeprowadzonej w dniu 28.12.2009r. pomiędzy pracownikiem pozwanego a pracownikiem kancelarii komorniczej, nie stanowi dowodu, jak chce tego pozwany, iż w istocie komornik w sprawie KM (...) i (...) został powiadomiony, iż wobec cesji wierzytelności prawo do zajętej wierzytelności przysługuje A. S.. Przeciwnie, w ocenie Sądu Okręgowego zachowanie komornika, który bezpośrednio po dokonanej przez pozwanego wpłacie kwot z zajętej wierzytelności przekazał je wierzycielom

egzekwującym świadczy, iż nie posiadał wiedzy o tym, iż zajęta wierzytelność nie przysługiwała W. B. (1) a osoba trzecia rości sobie do niej prawo. W tej sytuacji logiczny jest wniosek, że gdyby pozwany zgłosił do komornika zarzut, iż osobie trzeciej przysługuje prawo do zajętych pieniędzy postąpiłby zgodnie z dyspozycją art. 852§ 2 k.p.c. Pozwany niniejszym postępowaniu nie przedstawił żadnego dowodu potwierdzającego, iż rzeczywiście takie zarzuty w stosunku do zajętej wierzytelności zgłosił komornikowi w wyznaczonym przez komornika terminie i przed lub równocześnie z zapłatą zajętej kwoty. Nie wykazał również aby czynności podjęte przez komornika były niezgodne z obowiązującymi przepisami.

Nie zasługiwał na uwzględnienie także zarzut naruszenia art. 896 § 1 pkt 2 k.p.c. Wskazać bowiem należy, że wzmiankowanego przepisu nie sposób interpretować w oderwaniu od pozostałych zawartych w tej regulacji zapisów. W tym przede wszystkim bez uwzględnienia treści art. 896 § 2 k.p.c. z którego wynika obowiązek dłużnika do złożenia w ciągu tygodnia oświadczenia o tym, czy i w jakiej wysokości przysługuje dłużnikowi zajęta wierzytelność, czy też odmawia zapłaty i z jakiej przyczyny jak również czy inne osoby roszczą sobie prawa do wierzytelności, czy i w jakim sądzie lub przed jakim organem toczy się lub toczyła się sprawa o zajęta wierzytelność oraz czy i o jakie roszczenia została skierowana do zajętej wierzytelności egzekucja przez innych wierzycieli. Nienależyte wykonanie przez pozwanego powyższego obowiązku informacyjnego, a także dokonanie na konto komornika wpłaty kwoty 7.749,97 zł tytułem zajęcia w sprawie (...)i kwotę 3.369,47 zł tytułem zajęcia w sprawie KM (...)pomimo świadomości, że w stosunku do tej kwoty wierzycielem powódki nie jest W. B. (1) i przed wyjaśnieniem Komornikowi Sądowemu, że prawo do zajętej i wydanej części wierzytelności zgłasza A. S.spowodowało, że na skutek tego zawinonego działania pozwanego doszło do powstania szkody w majątku powódki. Gdyby bowiem pozwany zachowując reguły należytej staranności zadośćuczynił swym obowiązkom wynikającym z treści art. 896 § 2 k.p.c. i poinformował w sposób precyzyjny Komornika Sądowego we właściwym czasie oraz nie wypłacił niezasadnie na konto Komornika kwoty 11.119,44 zł, nie doszłoby do wszczęcia przez A. S.egzekucji komorniczej w stosunku do powódki o tę kwotę i szkody w majątku powódki. Tym samym Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu I instancji, że w realiach niniejszej sprawy doszło do wykazania przez stronę powodową przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego w postaci nienależytego wykonania zobowiązania, poniesienia przez stronę powodową szkody majątkowej w wysokości zasądzonej wyrokiem z dnia 4.01.2013r.oraz istnienia pomiędzy tymi okolicznościami adekwatnego związku przyczynowego. Niewątpliwie bowiem pozwany dokonując wypłaty odszkodowania należnego wierzycielowi powódki na rzecz Komornika naruszył obowiązki wynikające z umowy zawartej z powódką. Brak jest zatem podstaw do uwzględnienia w niniejszej sprawie zarzutu naruszenia przez Sąd I instancji art. 471 k.c.

W niniejszej sprawie niezasadny okazał się także zarzut naruszenia art. 354 k.c. i art. 356 k.c. Skorzystanie przez A. S. ze swoich uprawnień wynikających z umowy cesji i spowodowanie wszczęcia postępowania egzekucyjnego wobec jego dłużniczki, a w realiach sprawy powódki jak również nie skorzystanie przezeń z powództwa ekscydencyjnego w żaden sposób nie można zakwalifikować jako zawinonego działania A. S., które doprowadziło do powstania szkody w majątku powódki. Brak jest zatem podstaw do zastosowania w niniejszej sprawie przytoczonych przez skarżącego przepisów.

Mając na względzie powyższe okoliczności faktyczne i prawne Sąd Okręgowy uznał, iż apelacja pozwanego jest bezzasadna, i dlatego też na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił ją w całości.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w związku z art. 98 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, jak w punkcie II wyroku uznając stronę powodową za wygrywającą to postępowanie w całości. Kosztem poniesionym przez powódkę było wynagrodzenie pełnomocnika procesowego będącego radcą prawnym w kwocie 1200,00 złotych. Wysokość wynagrodzenia należnego pełnomocnikowi określono w oparciu o § 6 pkt 5 oraz w związku z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.).